

Централна избирателна комисия

Вх. №

ММ-15-354/11.09.15

Outlook Web App

За да търсите, въведете Цялата пощенска кутия

15

Опции

Изход

Поща Календар Контакти Входящи (525) Изпратени Изтрети (428) Нежелана поща [3383] Чернови [1398] Щракнете, за да се покажат всички папки Управление на папки...	Отговор Отговор до всички Препращане Нежелана поща Затвори Жалба до ОИК Карлово oik1613 Изпратени: 11 Септември 2015 г. 18:11 До: ЦИК Прикачени файлове: Жалба ЦИК.zip (3 МБ) Здравейте! Изпращаме Ви 4 жалби като прикачен файл. Поздрави! инж.Владимир Колев ОИК Карлово
---	--

Чрез

Общинска изборителна комисия Карлово

(за провеждане на изборите за общински съветници и за кметове на 25 октомври 2015г.)

улица Петко Сърбев № 1,

град Карлово, област Пловдив

пощенски код 4300

До

Централната изборителна комисия

площад Княз Александър I № 1

град София,

пощенски код 1169

Ж А Л Б А

от

Светла Иванова Йорданова,

с адрес за кореспонденция:

срещу

Решение № 5/08.09.2015г.

на Общинска изборителна комисия Карлово

(за провеждане на изборите за общински съветници и за кметове на 25 октомври 2015г.)

Относно: Регистриране на инициативен комитет за издигане на кандидат за кмет на кметство – село Столетово в изборите за общински съветници и кметове на 25 октомври 2015г.

Уважаеми членове на ЦИК,

на процесуалноправно основание чл.88, ал.1 от Изборния кодекс, в определения ми от закона срок, обжалвам Решение № 5/08.09.2015г. на Общинска изборителна комисия Карлово (за провеждане на изборите за общински съветници и за кметове на 25 октомври 2015 г.) – (наричана по-долу в текста за краткост само „ОИК“) за регистриране на Инициативен комитет (ИК) за издигане на кандидат за кмет на кметство – село Столетово в изборите за общински съветници и кметове на 25.10.2015г., като смятам, че същото е незаконосъобразно (противоконституционно), поради противоречие с материалноправната норма на чл.12, ал.2 от Конституцията на Република България (КРБ), във връзка чл.5, ал.2 от КРБ и чл.15, ал.1 от Закона за нормативните актове (ЗНА) и Ви моля, да постановите Решение, с което, на посоченото от мен основание, да го отмените като незаконосъобразно (противоконституционно).

За да обоснова своето искане, обективизирано в настоящата жалба, излагам следните аргументи:

1.) Оспорваното от мен Решение на ОИК-Карлово е постановено на основание чл.154, ал.1, във връзка с чл.87, ал.1, т.13 от Изборния кодекс.

Действително, Изборният кодекс е предвидил възможността и е указал реда за образуване на инициативен комитет за участие в избори, като в чл.153 подробно е разписал условията за регистрация.

За да постанови Решението си, ОИК-Карлово е извършила съответната проверка дали са налице предвидените в Изборния кодекс условия за регистрация на Инициативния комитет и след като е преценила, че тези условия са налице, е извършила регистрацията.

Проблемът е в това, че този Инициативен комитет (както впрочем и всеки друг, регистриран по действащия Изборен кодекс) не е нещо по-различно от сдружение на граждани, което си поставя политически цели, които преследва с политическа дейност, присъща само на политическите партии, а това е изрично, недвусмислено и категорично забранено от чл.12 (ал.2) на КРБ, който гласи:

„Чл.12 (1) Сдруженията на гражданите служат за задоволяване и защита на техните интереси.

(2) Сдруженията на гражданите, включително и синдикалните, не могат да си поставят политически цели и да извършват политическа дейност, присъщи само на политическите партии.“

Смятам, че определящ за изхода на спора е отговорът на въпроса доколко Инициативните комитети – регламентирани от Изборния кодекс представляват „сдружения на граждани“ по смисъла на чл.12 от КРБ.

С Решение № 10 от 06.10.1994г, по конституционно дело № 4 от 1994г, Конституционният съд вече е тълкувал чл.12, ал.1 и чл.44 от Конституцията – относно конституционнодопустимите предели за сдружаване и конституционсъобразността на монополизиране на правото на сдружаване. Чл.12 от Конституцията, в двете си алинеи, има един и същи адресат – „сдруженията на граждани“. В тази връзка, направеното тълкуване в цитираното Решение относно „сдруженията на граждани“ е напълно относимо и към настоящия спор.

Съдът е постановил: *„Правото на сдружаване е основно право на личността. Свободното му осъществяване е една от най-важните характеристики на правовата държава. Правото на сдружаване съчетава либералната идея за свободата на индивида с колективистичната идея за обединяване усилията на повече хора за постигане на определени цели. Самото упражняване на правото на сдружаване е израз и изява на свободна воля и свободен избор.“*

И още: *„Практиката познава различни видове сдружения: с идеална цел (образувани по Закона за лицата и семейството), със стопанска цел (по Търговския закон и Закона за задълженията и договорите), със смесен характер - с идеална цел, но и с елементи на извършване на стопанска дейност (със смесен режим на регулиране). Сдруженията с идеална цел могат, според предмета на дейност, да се подразделят на политически (партии), синдикални (организации) и с друга идеална цел (например в сферата на образованието, културата, спорта и др.). Съществуването на чл. 11, ал. 2 и 3, посветен на партиите, както и на чл. 49, посветен на синдикалното сдружаване извън основните текстове на чл. 12, ал. 1 и чл. 44, не означава нищо друго, освен подчертаване на спецификата и важността им като форми на сдружаване. И по отношение на тях обаче ще важи общият режим за сдруженията, например ограниченията, предвидени в чл. 44, ал. 2 от Конституцията.*

Когато се говори за конституционнодопустимите предели на проявление на едно право, всъщност реципрочно се поставя въпросът за възможните негови ограничения, за конституционната рамка, в която то може да се упражнява. Веднага трябва да се каже, че тази рамка за правото на сдружаване е тежърде широка. У нас съгласно Конституцията

могат да се образуват по принцип всякакви сдружения с позволена цел и средства на дейност. Не е необходимо възможността за сдружаване да е предвидена непременно в закон или друг нормативен акт. Гражданите свободно определят предмета на сдружаването и целите, които си поставят. Не е необходимо държавата във всички случаи да дава под някаква форма предварително разрешение за създаване на сдружения. Наред с това, за да бъде спазен балансът между интересите на гражданите, обединени в сдружение, от една страна, и държавата и останалите граждани, от друга страна, Конституцията е предвидила определени ограничения. Съгласно чл. 44, ал. 2 от Конституцията "забраняват се организации, чиято дейност е насочена срещу суверенитета, териториалната цялост на страната и единството на нацията, към разпалване на расова, национална, етническа или религиозна вражда, към нарушаване на правата и свободите на гражданите, както и организации, които създават тайни или военизирани структури, или се стремят да постигнат целите си чрез насилие". Ограничения са предвидени и в чл. 11, ал. 2 и 4 относно политическите партии и в чл. 12, ал. 2 относно синдикалните сдружения."

Видно от последното изречение на цитата, тълкуването се докосва до чл.12, ал.2 от Конституцията, но се ограничава само до посочване на визираните в тази норма синдикални сдружения, въпреки, че неин адресат са не „синдикалните сдружения“, а „сдруженията на гражданите, включително синдикалните“.

„Инициативният комитет“ по смисъла на Изборния кодекс е вид „сдружение на граждани“ (от трима до 7 избиратели), с идеална цел, което си поставя политически цели. Няма нито една причина тази форма на сдружаване (наречена „комитет“) да бъде приемана за нещо различно от „сдружение на граждани“ по смисъла на чл.12 от КРБ.

Критерий за конституционнодопустим предел на сдружаване е целта на това сдружаване.

Каква е целта на инициативните комитети? Тя е искане и получаване на регистрация за участие в избори. Политическата активност - провеждането на срещи и разговори между членовете, тяхното сговаряне и сдружаване дава динамика на едно производство от последователно осъществявани и наслагващи се юридически факти с проявлението на които, Изборният кодекс свързва определени правни последици. Техен завършващ акт е издигането на едно лице за кандидат за кмет (в случая), което надхвърля конституционнодопустимия предел на сдружаване по чл.12 от Конституцията.

II.) Член 11, ал. 1 КРБ постановява „Политическият живот в Република България се основава върху принципа на политическия плурализъм“.

Политическият плурализъм, схващан като легална, т.е. призната и гарантирана от закона възможност, различни политически формирания да могат свободно да изразяват различни възгледи и идеи по определени теми, е неоспоримо качество и достижение на демокрацията, защото наличието на политически плурализъм е задължително условие за демократичен и цивилизационен вход в политическата система, която е обществената система за упражняването на държавната власт в демократичната държава. Конституцията не дава дефиниция на понятието „политическа система“, но член 11 и член 12 от КРБ създават сериозно гравитационно поле около това понятие, като привличат към него сродните му (производните му) – политически живот, политическа воля, политическа дейност, политически цели - понятия от родословието на политическата система.

Според чл.11, ал.3 КРБ „Партиите съдействат за формиране и изразяване на политическата воля на гражданите. Редът за образуване и прекратяване на политически партии, както и условията за тяхната дейност се уреждат със закон.“ Тази норма дава отговор на въпроса: кои са тези правни субекти, на които Конституцията признава тази възможност? Член 11 и в четирите му алинеи е категоричен - това са правни субекти, разпознаваеми само и единствено в правоорганизационната форма на политическа партия. За добро или за лошо съвременната

демократия е партийна демокрация и българската Конституция не изостава от тази реалност. Политическият плурализъм е приравнен на партийен плурализъм (многопартийност, равнопоставеност на политически партии и т.н.) и като стъпват на здрава конституционна основа, тези правни субекти - партиите „монополизират“ политическия живот. Пределно красноречив в тази връзка е член 3 от Закона за политическите партии: „Организации, които не са политически партии, не могат да участват в избори“. Едва ли би могло по-ясно да се каже. Изводът, който се налага от наличието на 11 КРБ е, че тя признава качеството СУБЕКТИ В ПОЛИТИЧЕСКИЯ ПРОЦЕС само на политическите партии, този периметър на активност е конституционно резервиран само за тях.

III.) Всяка демократична правова държава (каквато е и Република България - член 4, ал.1 от КРБ) признава фундаменталната значимост на Конституцията (член 5 от КРБ) и подчинената на нея нормативна йерархия като основен принцип и израз на законност.

Да се получава достойнството на държавната власт чрез прилагането на един Изборен кодекс, който дава живот на противоконституционни формирования, дискредитира член 4 от Конституцията, според който „Република България е правова държава“.

Както партиите, така и всяко друго сдружение, в това число и инициативните комитети, са сдружения на хора в сферата на частното право, но партиите са сдружения с особена нестопанска цел – политическа цел, каквато е „вземане“ на позиции в държавната и местната власт, чрез участие и спечелване на избори. На всички останали сдружения тази цел им е забранена от чл.12, ал.2 на Конституцията, която е върхът на нормативната пирамида, подстъпите към който трябва да бъдат грижливо пазени.

По изложените съображения, Ви моля, позовавайки се на непосредственото действие на разпоредбите на Конституцията, да се произнесете по жалбата ми с Решение по същество, с което да отмените като незаконосъобразно (противоконституционно) Решение № 5/08.09.2015г. на Общинска изборителна комисия Карлово за регистриране на Инициативен комитет (ИК) за издигане на кандидат за кмет на кметство – село Столетово в изборите за общински съветници и кметове на 25 октомври 2015г., поради противоречие на това Решение с нормата на чл.12, ал.2 от Конституцията на Република България.

10.09.2015г.
гр.Пловдив

Суважение: